

PÖTTYÖS PANNI

Pöttyös Pannit nem csak azért hívták Pöttyös Panninak, mert a nagymamája mindig piros pöttyös ruhába öltöztette. Ez a név akkor ragadt rá, amikor egy szép napon arra ébredt, hogy a bőre is tele van piros pöttyökkel.

– Nagymama! – kiáltotta csodálkozva. – Nézd csak meg, rajta vannak-e a pöttyök a ruhámon!

– Miért? – kérdezte nagymama a fürdőszobából.

– Mert azt hiszem, átugráltak rám. És nagyon rosszalkodnak.

– A pöttyök?

– Igen. Viszketnek.

Akkor már nagymama besietett a szobába, és megnézte a viszkető pöttyöket. Pannit ágyban tartotta, és elhívta a doktor bácsit. A doktor bácsi pedig megállapította, hogy Panninak bányahimlője van.

Az ajtóra piros cédulát ragasztottak, és Pannihoz nem mehetett más, csak nagymama.

– Miért van nekem bányahimlőm, mikor én kislány vagyok és nem bányás? – kérdezte Panni panaszosan, és szemrehányó csodálkozással nézett nagymamára.

– Mert ez szelíd himlő. Olyan szelíd, mint a bányákák.

– Van mérges himlő is?

- De van ám!
 - Külön kislányhimlő nincs?
 - Nincs.
 - Én semmilyen himlőt nem szeretek. És fel akarok kelni.
 - Nem kelhetsz fel.
 - Akkor hívd be hozzám Péterkét!
 - Majd ha meggyógyultál. Ha behívnám Péterkét, ő is elkapná tőled a viszkető pöttyöket. A bárányhimlő ragályos.
 - Péterke örülne neki. Biztosan tudom. Péterke szeret beteg lenni, mert akkor játékot hoz neki a mamája. Bárányhimlőért mit szoktak kapni a gyerekek?
 - Semmit. Játékot pedig akkor kapsz, ha nyugodtan ágyban maradsz, míg elmúlik a himlőd.
 - Meddig kell ágyban maradnom?
 - Talán egy hétig.
- Pannit nem lehetett megnyugtatni. Amikor nagymama azt sem engedte, hogy lemenjen a kertbe játszani, keserves sírásban tört ki.
- Ne sírj, kislányom – mondta nagymama. – Mindjárt eljártsszuk a mai bárányhimlőjátékot. A bárányhimlőnél ugyanis mindennap van egy új játék. De csak akkor játszunk, ha nem sírsz. Síró gyerekekkel nem lehet játszani.
 - Már nem sírok – mondta Panni hüppögve.
- Nagymama apró papírcsónakokat csinált s pálcikaevezőket. Leterített az ágyra egy pokrócot, az volt a tenger. Építőkockákból és

doboztetőből meg szigetet készített. A szigeten lakott a porcelánbaba, akit az elefánt – egy rémséges szörnyeteg – elrabolt, és fogva tartott. A mackó, a zsiráf és a csacsi nagy hajókon sietett a baba segítségére. Közben viharba kerültek, cápákkal harcoltak, megküzdöttek a szörnyeteggel, aztán kiszabadították a babát.

Másnap áruházast játszottak. Nagymama kis papírereményt csinált Panninak, aztán berendezte az áruházat. Mindent lehetett kapni benne, mert óriási áruház volt. A cukorosztályon a baba szolgált ki, a játékosztályon a csacsi, a ruhaosztályon a mackó. A zsiráf volt a felügyelő, mert hosszú nyakát hajlítgatva minden rendetlenséget meglátott.

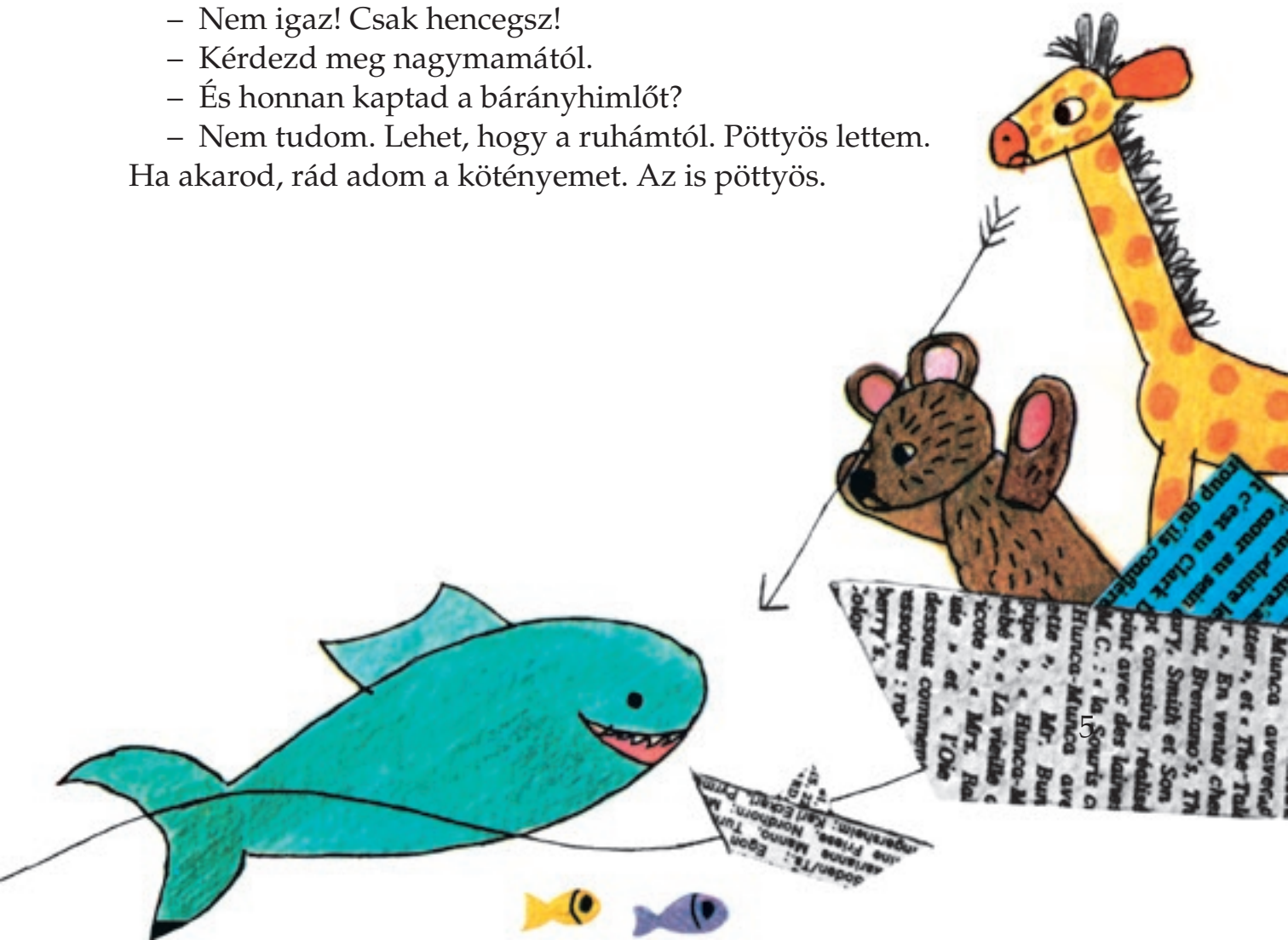
Harmadnap óvodát játszottak, negyedik nap cirkuszt, ötödik nap állatkertet, beszélő állatokkal. Minden napra jutott valami nagyszerű szórakozás.

Ezek a játékos bárányhimlőnapok valósággal elrepültek. Panni észre sem vette, és máris meggyógyult.

– Bárányhimlőkor sokkal kevesebb ideig tart egy nap, mint máskor – mondta utóbb Péterkének a kertben.

- A betegségtől?
- A játszástól.
- Nem igaz! Csak hencegsz!
- Kérdezd meg nagymamától.
- És honnan kaptad a bárányhimlőt?
- Nem tudom. Lehet, hogy a ruhámtól. Pöttyös lettem.

Ha akarod, rád adom a kötényemet. Az is pöttyös.

– Nem kell! Tartsd meg magadnak! Fiúk nem hordanak pöttyös kötényt!

Péterke szőke üstöke égnek állt a méltatlankodástól. Pedig titokban nagyon irigyelte Pannitól a bárányhimlőt, de nem akarta mutatni, ezért inkább hangosan ugratni kezdte:

– Pöttyös Panni! Pöttyös Panni!

Addig ismételte, kiabálta ezt fél lábon ugrálva, míg Panni nevéhez hozzáragadtak a pöttyök, s attól kezdve mindenki Pöttyös Panninak szólította.

